ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITWY 2011 CHILE
TEMAT: „ILE MACIE CHLEBÓW?”

TŁO

INFORMACJE OGÓLNE O CHILE

WPROWADZENIE

Kiedy Bóg stworzył wszechświat, znalazł resztki elementów, których użył: ogień i zimno, słońce i śnieg, jeziora, morza i rzeki, rozpalone pustynie, ogromne góry, majestatyczne wulkany, liściaste drzewa, różnorodność metali, zwierzęta, owoce, ptaki i ryby. Wszystkie te rzeczy zostały stworzone dla szczęścia ludzkości. Wziąwszy te resztki do ręki postanowił umieścić je w najdalszym zakątku świata, i tak też zrobił. Tak więc urodziło się Chile i takim pozostaje do dziś jako: długi, wąski pas ziemi, biegnący między górami i morzem.

FAKTY GEOGRAFICZNE

Republika Chile rozciąga się pomiędzy Oceanem Spokojnym i Andami, w najbardziej południowo-zachodniej części Ameryki Południowej. Graniczy na północy z Peru, na wschodzie z Boliwią i Argentyną, na południu z Antarktydą, a na zachodzie z Oceanem Spokojnym.

Chile ma powierzchnię 756.950 km^2, długość 4780 km od granicy z Peru do Przylądka Horn, a średnia szerokość 200 km. Najbardziej na zachód wysunięta jest Wyspa Wielkanocna – 3780 km od wybrzeża. Chile ma jurysdykcję w Antarktyce na odcinku 1250 km^2 i z tego powodu jest znane jako kraj trzykontynentalny (Ameryka Południowa, wyspy Pacyfiku i Antarktyda).

Osiemdziesiąt procent kraju to tereny górzyste. Można wyróżnić trzy grupy: Andy na wschodzie, wysokość ponad 6000 m; depresja w środku, od północy do Puerto Montt i Coastal Range, wysokości nie więcej niż 1500 m. Chile obejmuje zatem obszary pustyni na północy, góry pokryte wiecznym śniegiem na całej długości kraju, preriowe łąki i stepy w regionie południowym i polarne krajobrazy na ekstremalnym południu.

KLIMAT

Na północy: sucho, zimno i wilgotno rano, w południe gorąco i bardzo zimno w nocy
Centrum kraju: kilmat śródziemnomorski, z czterema wyraźnie określonymi porami roku: umiarkowana wiosna, latem gorąco, dość ciepło jesienią oraz zimno i mokro w zimie
Południe: zimno, deszcz przez większość dnia
Antarktyda: zimno, śnieg, poniżej zera
Wyspa Wielkanocna: ciepło
Andy: zawsze pokryte śniegiem

FLORA I FAUNA

Chile, ze względu na różnorodność klimatu, zamieszkuje wiele różnych zwierząt. Wzdłuż Andów występują guanako, jedyny ocalały gatunek z Paleocamelides (starożytnych przodków z rodziny wielbłądowatych), i jego udomowieni krewni, lamy, alpaki i wikunie. W Altiplano jest produkowana wysokiej jakości wełna z jedwabistego powszechnie stosowanego runa. Pingwiny Humboldta występują wzdłuż północnego wybrzeża. W centralnej dolinie istnieje nieskończona paleta barw i gatunków ptaków, pudús, chilijskie lwy górskie i Perkozy, na południu łabędzie; oraz pingwiny na Antarktydzie. Są też niebieskie wieloryby i mnóstwo gatunków morskich znajdujących się w oceanie aż po Wyspę Wielkanocną, a także Wyspy Juan Fernández i Robinsona Crusoe.

Flora oferuje duży wybór kolorów i pięknych kształtów. Widok pustyni w kwiatach jest niesamowity, kaktusy i kolczaste krzewy, rozległe plantacje warzyw; stoki Andów w różnych odcieniach zieleni i trawiaste łąki, krzewy i potężne drzewa w centralnej dolinie, las, który rozciąga się aż do regionu Magallanes na południu, z dębami, modrzewiami i drzewami iglastymi oraz COPIHUE (narodowy kwiat), który należy do rodziny storczykowatych. W Tierra del Fuego płaski teren jest pokryty niewielkimi krzewami. Gatunek wierzby, która pochodzi z Chile zaczyna powoli znikać w południowym rejonie. Ponadto występuje też Araucaria, która rośnie w górach Chile (drzewo, które dostarcza żywności dla Mapuches), a święte drzewo to Canelo.

Podobnie jak w innych częściach świata, ludzie ingerowali w świat roślin i zwierząt, niszcząc lasy, zabijając zwierzęta lub skrycie sprzedając gatunki zwierząt zagrożonych wyginięciem.

SKRÓT HISTORYCZNY

Migrujący rdzenni Indianie osiedlili się w żyznych dolinach i obszarach przybrzeżnych. Inkowie rozszerzyli swoje imperium, co jest obecnie północnym Chile. Mapuche są rodowitymi mieszkańcami Środkowego i Południowego Chile.

W XVI w. hiszpańscy odkrywcy przybyli do Chile i podbili kraj mimo silnego oporu rdzennej ludności, zwłaszcza ludu Mapuches na południu. Konflikt ciągnął się przez cztery stulecia, a spór o prawo własności ich ziem trwa do dziś.

Chile zdobyło niepodległość 18 września 1810 r. Ten dzień ustanowiono „Narodowym Dniem Niepodległości”, mimo że Deklaracja Niepodległości została podpisana osiem lat później.

W 1879 r. wybuchł konflikt na tle produkcji saletry na północy, który doprowadził do czteroletniej wojny z Peru i Boliwią. W końcu północne terytorium Chile zostało poszerzone o ważne złoża azotanów i miedzi.

Pierwszy kryzys gospodarczy po I wojnie światowej miał miejsce w związku z wprowadzeniem syntetycznej saletry przywiezionej z Europy. To drastycznie zmniejszyło sprzedaż głównego surowca w tym kraju: saletry.

Historycznie gospodarka Chile opierała się i była zależna od zagranicznych decyzji dotyczących cen i produkcji przede wszystkim złota i saletry, miedzi, owoców, drewna i ryb.

W 1970 r. Salvador Allende został demokratycznie wybrany na Prezydenta Republiki. Pod koniec 1973 r. siły zbrojne i policja przeprowadziły zamach stanu, wywołany przez czynniki wewnętrzne i zewnętrzne: reformę rolną, brak dostaw i obcą interwencję. System rządzenia w Chile był bardzo represyjny: ponad 5000 osób straciło życie, nie przestrzegano podstawowych praw obywatelskich, niezliczona ilość osób zaginnęła lub została stracona. Inni wciąż żyją na wygnaniu, mając nadzieję, że pewnego dnia zobaczą swój kraj rodzinny. Problem ten jest szeroko znany na całym świecie. Musimy przyznać, że mimo upływu 30 lat od tego procesu, bardzo trudno było nam poruszyć ten temat w trakcie przygotowywania tej części naszej historii.

Aby złagodzić ból tego traumatycznego procesu, utworzono instytucje ds. wsparcia osób poszkodowanych, jednak wciąż bolą niezagojone rany i sam fakt wspominania tego tematu budzi konflikty i niepokój. Trwają prace mające na celu doprowadzenie do pojednania, przy istotnej roli Kościołów, które były ważnymi mediatorami w rozstrzyganiu wydarzeń o charakterze osobistym i społecznym.

W tym okresie Chile dołączyło do zmieniającego się światowego modelu gospodarczego i ten neoliberalny system przyniósł znaczące zmiany na poziomie społecznym. Chociaż nastąpił rozwój techniczny i komunikacyjny, znaczna liczba ludzi nie ma do tych technicznych rozwiązań dostępu.

Po 17 latach dyktatury Chile rozpoczęło proces transformacji i rozpoczął się etap odbudowy w kierunku Nowego Chile. Cztery rządy wybrane po 1990 r. także próbowały odbudować i przezwyciężyć podział polityczny spowodowany przez ten ciemny rozdział historii Chile.

Niewątpliwie wystąpiły koszty społeczne, które dotknęły 90% ludności. Teraz pozostają tylko wspomnienia tej gorzkiej historii, opisane w książkach i pismach konspiracyjnych w kraju i zagranicą. W styczniu 2006 r. Chilijczycy wybrali po raz pierwszy na prezydenta kobietę, Michelle Bachelet Jeria.

RZĄD

Republika Chile składa się z trzech „organów władzy państwowej”:

Władza wykonawcza: opracowuje, ogłasza i proponuje prawa dla dobra kraju. Jest wykonywana przez prezydenta wybranego w powszechnych, tajnych wyborach – jego/jej kadencja trwa cztery lata, bez możliwości natychmiastowej reelekcji.

Władza ustawodawcza: uchwala prawo proponowane przez organ władzy wykonawczej i sprawuje kontrolę prezydenta i jego doradców. Składa się z izby senatorów i izby poselskiej.

Władzy sądowniczej: składa się z autonomicznych, niezależnych sądów, z Sądem Najwyższym jako najwyższym organem.

Chile jest podzielone na 15 regionów, w którym najwyższym organem jest Gubernator Regionalny „Intendente”, mianowany przez prezydenta Republiki.

Chile utrzymuje obecnie stosunki dyplomatyczne i konsularne ze wszystkimi krajami na świecie. Jest członkiem-założycielem Organizacji Narodów Zjednoczonych i Organizacji Państw Amerykańskich.

GOSPODARKA

Nasza gospodarka koncentruje się na eksporcie produktów górniczych. Chile jest przed wszystkim największym na świecie producentem miedzi, 4,5 mln ton w 2001 r. Większość produkowanej miedzi jest wydobywana z kopalni Chuquicamata, największej kopalni odkrywkowej na świecie, znajdującej się w północnej prowincji Antofagasta. Stolicą prowincji jest Calama, jedno z najbardziej suchych miast na świecie.

Rolnictwo koncentruje się w Dolinie Środkowochilijskiej, gdzie ważne uprawy to pszenica, kukurydza, jęczmień, ryż i ziemniaki, a następnie winorośl, która stanowi podstawę rozwoju sektora winiarskiego, odgrywajacego wielką rolę w eksporcie, podobnie jak owoce i warzywa. Inną przemysłową uprawą jet burak cukrowy. Istnieją znaczne ilości bydła i owiec, które dostarczają mięsa, mleka i wełny, a w suchych regionach północnych występuje sektor trzody chlewnej i hodowla kóz. Chile jest jedną głównych potęg światowych w branży rybołówstwa, posiadającą szeroką gamę ryb i skorupiaków. Innym źródłem bogactwa naturalnego są lasy sosnowe na południu i doskonałej jakości drewno, takie jak drewno dębowe i laurowe.

Turystyka jest bardzo ważnym źródłem dochodów. Podróżnych przyciągają wspaniałe dzieła przyrody, takie jak najbardziej sucha pustynia świata położona na północy, piękne wybrzeże Pacyfiku; wielkie miejskie arterie i budynki stolicy, wysokie zbocza Andów, smak słodkich owoców, winorośli, warzyw pochodzących z Doliny Środkowochilijskiej, imponujące wodospady i fascynujące stoki narciarskie, lodowce, pola lodowe, a także pingwiny w Patagonii.

Są firmy, które importują wszelkiego rodzaju towary używane, które są sprzedawane społeczeństwu jako tania alternatywa: ubrania, zabawki i inne rzeczy.

Minimalne miesięczne wynagrodzenie podlegające opodatkowaniu wynosiło w 2008 r. od 144000 do 159000 pesos, które według oficjalnych danych stanowi około 321,21 dolarów USA.

1 lipca 2009 r. rząd Chile podniósł miesięczną płacę minimalną o 3,7% do 165000 chilijskich pesos (302,20 dolarów USA), najniższy roczny wzrost od co najmniej 20 lat, jako że inflacja spadnie w tym roku do blisko zera. Około 700 tys. chilijskich pracowników zarabia płacę minimalną. To stanowi 10% siły roboczej.

Zadłużenie zagraniczne oznaczało ogromny dług społeczny, taki jak zanieczyszczenie środowiska, przeludnienie w stolicy, brak perspektyw dla młodych ludzi, konsumpcja i handel narkotykami, prostytucja i problem rodzin dysfunkcyjnych – problemy mające bezpośredni wpływ na kobiety i dzieci. Pomimo wzrostu gospodarczego widocznego w ciągu ostatnich 20 lat, przepaść między bogatymi i biednymi jest bardzo duża. Mówi się, że 34% ludności żyje w

ubóstwie, a 12% w skrajnym **ubóstwie.** Jednak 20% Chilijczyków posiada 80% majątku narodowego. Oznacza to, że 80% populacji ma do podziału 20% środków publicznych. Wzrost cen w ostatnich miesiącach spowodował, że około 300 tys. Chilijczyków znalazło się ponownie poniżej granicy ubóstwa. Najbardziej poszkodowane jest najbiedniejsze 20% ludności, czyli osoby w podeszłym wieku, zwłaszcza kobiety. Mimo że prawo zakazuje pracy dzieci w wieku poniżej piętnastu lat, chłopcy i dziewczęta pracują od najmłodszych lat w supermarketach i na rynkach ulicznych, gdzie sprzedają używane towary, aby pomóc swoim rodzinom.

LUDNOŚĆ

Obecna ludność Chile to w większości Metysi, rasa mieszana, hiszpańsko-rdzenna. Rdzennej ludności jest mniej niż 7%. Najgęściej zaludnionym obszarem jest Dolina Środkowochilijska: w tym rejonie mieszka 75% mieszkańców, a 45% z nich koncentruje się w stolicy – Santiago. Chociaż jest to centrum władzy, w Chile występuje silne pragnienie decentralizacji na prowincje.

Całkowita liczba mieszkańców to prawie 17 mln. Spis z 2002 r. wykazał, że około 5% całej populacji identyfikowało się jako należące do jednej z grup ludności rdzennej. Ludność Mapuche stanowi około 85% tej liczby.

W Chile znalazły schronienie fale imigrantów z Europy, Azji, Oceanii i Ameryki Łacińskiej.

RELIGIA

Obecne badania pokazują, że 89% Chilijczyków jest wyznania rzymskokatolickiego, 10% ludności to protestanci, a pozostałe 1% składa się z małych żydowskich, prawosławnych i muzułmańskich, a także innych mniejszości. Do pozostałych Kościołów chrześcijańskich należą Kościół Metodystyczny, Wesleyański, luteranie, anglikanie, prawosławni, baptyści, prezbiterianie, Armia Zbawienia i mennonici. Silny Kościół Zielonoświątkowy w Chile jest unikalny w Ameryce Łacińskiej, ponieważ powstał sto lat temu w wyniku niezależnego procesu. (Według teologa Juana Sepúlvedy, Kościół powstał „z sytuacji potrzeb socjalnych, w której każdy członek zaakceptował aktywną rolę w marginalizowanych grupach ludności ... prowadząc prywatną misję pośród trudności i niesprawiedliwości społecznej”.)

14 października 1999 r. w Dzienniku Ustaw zostało opublikowane „Prawo Modlitwy”. Jedna z klauzul gwarantuje wolność wyznania i modlitwy. 31 października został ogłoszony Narodowym Dniem Ewangelików i jest oficjalnym świętem państwowym.

Szkoły uczą religii i uczestnictwo jest dobrowolne za zgodą rodziców.

Ważne jest, aby podkreślić formę wyrażania powszechnej religijności, która miesza folklor, wiarę i obyczaje, tworząc swoją własną kulturę religijną.

Lud Aymara ustanawia związek pomiędzy członkami Aymara i istotą wyższą, jest to związek „Bóg-człowiek i człowiek-Bóg”, jako twórcy życia. Teologia Aymara wychodzi na przeciw chrześcijaństwu w „Planie życia”, zarówno w obronie ich istoty Ewangelii jak i porządku kulturowego Aymara. Kochają matkę ziemię „Pachamama”.

Mapuches kultywują swych przodków poprzez muzykę, która sprawia, że serce mówi. Mają wspaniałą nieograniczoną świątynię, naturalne miejsce święte, pokryte niebieskim sklepieniem, pokazującym blask słońca, księżyca i gwiazd, w dzień i w nocy wzywają Ngeenechen Pana, który jest płci męskiej i żeńskiej.

Święto Cuasimodo jest popularnym festiwalem typowym dla środkowej części Chile, obchodzonym od czasów kolonialnych w niedzielę po Wielkanocy. Jest to uroczystość, która jest unikalna w świecie katolickim i została określona przez Jana Pawła II jako „prawdziwy skarb ludu Bożego".

Święto La Tirana jest obchodzone w Iquique i jest wyrazem wiary za sprawą Dziewicy z Carmen, religijne grupy tańca z całego kraju ożywiają święto, używając wielokolorowych kostiumów, masek, rytmicznej muzyki i tańca chwalących „Dziewicę Matkę", jak to serdecznie nazywają Marię, matkę Jezusa.

EDUKACJA

Edukacja w Chile jest prawem szczegółowo zapisanym w konstytucji państwa. Językiem urzędowym jest hiszpański. Problem analfabetyzmu nadal istnieje, ale na małą skalę, dotyczy około 3,2% osób w wieku powyżej 20 lat. Dla tych osób istnieje bezpłatny program edukacyjny, prowadzony przez wolontariuszy o nazwie „Chile Uczy się" i „Chile podnosi kwalifikacje".

Edukacja w Chile jest obowiązkowa od przedszkola aż do czwartej klasy szkoły średniej, a więc od 5 roku życia do ukończeniu szkoły w wieku 17 lat. Drugi etap to przejście do szkolnictwa wyższego, uniwersytetu lub politechniki. W Chile znajduje się tylko 25 uniwersytetów państwowych, a reszta to uczelnie prywatne, w których istnieje wymóg zdania egzaminu wstępnego według System Uniwersyteckiego (PSU) i uiszczenie czesnego ustalonego przez instytucję lub ubieganie się o udzielenie długoterminowego kredytu studenckiego.

KULTURA

Istnieje kilka zabytków kultury prekolumbijskiej. Na północy (Atacama) występują galityczne konstrukcje, umocnione wsie (pucarás) i rysunki naskalne. Od północy po najdalszy kraniec na południu występują petroglify (rysunki na kamieniu); kształty o nazwie geoglyfy, które są malowane na otwartych przestrzeniach na pustyni, poza tym ceramika, taniec i muzyka w zależności od klimatu i lokalnych mieszkańców. Kultura Diaguita zostawiła ogromne dziedzictwo w tym zakresie; typowe ceramiczne przedmioty to czarne kuliste garnki i dzbany ozdobione geometrycznymi wzorami w kolorach czerwonym i białym.

Od północy do rzeki Bío-Bío na południu, istnieją dowody na wpływ Inków: kolorowe poncza (mantas) są nadal ręcznie tkane przez kobiety na Altiplano z wełny lamy lub wikunia. Inne na południu są tkane z owczej wełny farbowanej naturalnymi barwnikami z korzeni roślin i drzew.

Sztukę kolonialną można podziwiać w pięknych budowlach, kościołach i muzeach. Są szkoły teatralne, malarstwa, muzyki, tańca będące pod wpływem europejskich imigrantów, ale są też

grupy, które poświęcają się kultywowaniu naszej dawnej kultury. W południowej strefie, gdzie osiedlili się imigranci z Niemiec, Francji, Polski, Włoch i innych krajów, wyraźnie widoczne są ich korzenie w budynkach, meblach, żywności, stroju, rzemiośle, rzeźbie, wyrobach ze srebra, muzyce i tańcu.

Wielka Wyspa Chiloé ma bogatą architekturę. Można podziwiać budynki zdobione pięknymi kolorami i wykonane z lokalnego drewna, położone na zielonych wzgórzach, tajemnicze, pełne mitów, legend, czy piękne domy (palafitos) zbudowane na palach na brzegu morza. W tym rejonie jest praktykowana „Minga": ludzie pracują solidarnie, wspólnie rozwiązując różne potrzeby, przeprowadzki, przebudowy, konserwacje itp.

Sztuka Rapa Nui na Wyspie Wielkanocnej wyróżnia się swoją architekturą. Są to: ołtarze (ahu) w kształcie łodzi, domy bez okien wykonane ze skał wulkanicznych z dachem ze słomy; drogi, podziemne mieszkania; tarasy z uprawami oraz ogromne posągi z kamienia, zwane Moais, ułożone w linii na płaskich podestach. Są też rzeźby mitycznych zwierząt, żółwie i ryby, rzeźbione w drewnie i skałach wulkanicznych.

Ludność Mapuche, Aymara i Rapa Nui ma własne języki, tańce i duchowość, co jest widoczne w ich rytuałach.

Zważywszy na bogate źródło inspiracji, jakie kraj udostępnia, występuje tu niezliczona ilość artystów i pisarzy. Dwóch chilijskich pisarzy otrzymało literacką nagrodę Nobla: Gabriela Mistral (1945) i Pablo Neruda (1971).

EKOLOGIA

W wyniku nadużycia zasobów naturalnych i niekontrolowanego rozwoju miast i sektora przemysłowego nastąpiła degradacja środowiska, która ma niekorzystny wpływ na rozwój i produktywność kraju. Choroby, które rowijają się w zanieczyszczonym środowisku stanowią zagrożenie dla przyszłych pokoleń.

Dzisiaj stawiamy czoła wielkim wyzwaniom, które wpływają bezpośrednio na nasze gleby, powietrze i wodę. Brak kontroli pozbywania się biologicznych, chemicznych i fizycznych odpadów uwalnianych do wody stopniowo wyniszcza wiele gatunków zwierząt, ptaków, ryb i roślin, które pomagają w utrzymaniu równowagi ekologicznej. Materiał siewny jest używany w Chile do produkcji biopaliw, a do nakarmienia ludności transgeniczne nasiona są sprowadzone z zagranicy.

Wielkie wielonarodowe grupy działały ze szkodą dla kraju, niszcząc ogromne zasoby wodne, takie jak Pascua Lama na północy i Patagonię na południu: obydwa zbiorniki ucierpiały z powodu poszukiwania metali szlachetnych i budowy zapór wodnych do produkcji energii.

Według Światowej Organizacji Zdrowia, Santiago, stolica Chile, jest jednym z najbardziej zanieczyszczonych miast w Ameryce Łacińskiej.

KOBIETY

Do wybitnych kobiet Chile należą: Gabriela Mistral, która otrzymała Nagrodę Nobla w dziedzinie literatury w 1945 r. i zdobyła krajową nagrodę w dziedzinie literatury w 1951 r.; Violeta Parra (1917-67), ekspert w dziedzinie folkloru, kompozytorka i wokalistka, rękodzielniczka i malarka; i Isabel Allende, współczesna pisarka i gawędziarka. Te kobiety są znane ze swoich talentów. Podobnie Michelle Bachelet Jería przeszła do historii jako pierwsza kobieta prezydent Republiki.

Wprowadzenie chilijskich kobiet na rynek pracy jest stosunkowo nowym zjawiskiem. Stanowią one jedną trzecią siły roboczej, co stanowi 36,2% według danych uzyskanych ze źródeł rządowych, przy czym zajmują mniej prestiżowe i gorzej płatne stanowiska w szkołach, szpitalach, prywatnych firm i małych przedsiębiorstwach.

Krajowy raport społeczno-ekonomiczny opublikowany w 2004 r., a wydawany co cztery lata, szacuje, że różnica w dochodzie w zależności od płci pozostaje na poziomie 33%, wzrastając do 38% w przypadku stanowisk kierowniczych i wykwalifikowanych. Udział kobiet w rynku pracy wzrósł do 42%. Minimalne wynagrodzenie dla pracowników w obrocie krajowym, prawdopodobnie głównego sektora zatrudnienia kobiet, było równoważne 75% podstawowej płacy minimalnej. Kodeks prawa pracy przewiduje szczególne przywileje dla kobiet w ciąży i matek noworodków, w tym zakaz zwolnienia z pracy. Korzyści te dotyczą również pracowników w obrocie krajowym. Pracodawcy nie mogą wymagać od kobiet wykonania testu ciążowego przed ich zatrudnieniem. Jest wiele kobiet, które pracują, aby podnieść dochód swojej rodziny, pełnią rolę „głowy gospodarstwa domowego", podejmując się ciężkiej pracy jako pracownicy sezonowi (w sezonie owoców i warzyw), sprzedając na rynkach ulicznych i „wyprzedażach garażowych", pracując w domach prywatnych, opiekując się dziećmi, produkując przynęty dla wędkarzy, wykonując ręcznie różne produkty, szyjąc, szukając innych inteligentnych sposobów zarabiania pieniędzy. W ubogich dzielnicach często można ujrzeć kobiety na trójkołowych rowerach, zbierające tekturę lub wyrzucone przedmioty, aby je ponownie sprzedać.

Funkcjonuje prawo równego traktowania w pracy ze względu na płeć, ale ciągle są jeszcze duże różnice w zakresie wynagrodzeń oraz pozycji społecznej i w Kościele. Badania przeprowadzone w 2005 r. przez Corporación Humana y el Instituto de Asuntos públicos na Uniwersytecie Chile wykazało, że 87% kobiet ankietowanych było zdania, że kobiety są dyskryminowane, 95% stwierdziło, że kobiety są dyskryminowane na rynku pracy, 67% w polityce, 61% w mediach, a 54% w kręgu rodzinnym.

W Chile obserwuje się najczęstsze występowanie przemocy w rodzinie w Ameryce Łacińskiej. Mówi się, że 28,1% kobiet w Chile cierpi z powodu fizycznej i seksualnej przemocy, a 19,9% cierpi z powodu przemocy psychicznej. Jednak dane te nie obejmują jeszcze „tajnej lub ukrytej przemocy".

W Chile mówi się o zabójstwach kobiet, kobiety są często brutalnie atakowane i umierają w wyniku tego zdarzenia. Odkryto już ponad 55 takich przypadków w całym kraju, we wszystkich sferach społecznych. Kościoły zajęły się tym problemem oferując Warsztaty Przeciwdziałania oraz zapewniając fizyczne i duchowe wsparcie wykorzystywanym kobietom. Do końca

ubiegłego roku powstało 29 ośrodków rządowych i instytucji prywatnych opiekujących się ofiarami przemocy w rodzinie i biorących odpowiedzialność za ochronę kobiet i ich prawa.

Ustawa ds. przemocy w rodzinie sprawia, że państwo ma obowiązek przyjęcia polityki społecznej, mającej na celu zapobieganie przemocy w rodzinie i zapewnienia ochrony ofiarom, zwłaszcza kobietom i dzieciom. Również poszerza spektrum ofiar, eliminuje kategorię „niewielkiego obrażenia", podnosi kary, ulepsza środki dla ochrony ofiar, zwiększa uprawnienia policji mundurowych, wprowadza nowe przestępstwo zwane „nawykowe złe traktowanie" i określa swe intencje poprzez SERNAM (Narodowy Urząd ds. Kobiet), proponując politykę publiczną do osiągnięcia określonych celów.

W zakresie zdrowia kobiety w ciąży w Chile są uprawnione do badań kontrolnych, gdy ciąża jest potwierdzona. Kobiecie przysługuje 1 kg mleka, witaminy i prenatalne ćwiczenia oraz zagwarantowane bezpłatne leczenie stomatologiczne i poród. Jeśli jest ona nosicielem wirusa HIV, ma prawo do opieki i leków.

ZDROWIE

Ministerstwo Zdrowia jest odpowiedzialne za nadzorowanie zdrowotnej polityki rządu.

Rząd zapewnia podstawową opiekę zdrowotną w ramach systemu publicznego. Obejmuje on regularne badania kontrolne, szczepienia i ratownictwo medyczne dla dzieci. Nie znamy dokładnej liczby nastoletnich ciąż. Rząd bierze odpowiedzialność za badania kontrolne, żywność, ćwiczenia i edukację.

W Chile polityka publiczna związana z profilaktyką i leczeniem osób żyjących z HIV i AIDS jest obowiązkiem krajowej Komisji AIDS (CONASIDA). Ta organizacja jest jednym z departamentów Wydziału Zapobiegania i Kontroli Chorób, podlegającemu Urzędowi Zdrowia Publicznego Ministerstwa Zdrowia.

Terapia antyretrowirusowa w leczeniu HIV i AIDS stanowi gwarancję, która zgodnie z protokołem krajowym zapewnia stuprocentowy dostęp do terapii dla dorosłych i dzieci, które tego wymagają, oraz stuprocentowy dostęp do protokołu prewencji transmisji wertykalnych dla kobiet w ciąży cierpiących na HIV i AIDS oraz ich dzieci.

Na początku XXI w. 18% chilijskich dzieci w wieku szkolnym cierpi na otyłość, czyniąc Chile jednym z krajów o największej liczbie otyłych dzieci. Narodowa Ankieta Zdrowia z 2003 r. wykazała, że 22% dorosłej populacji Chile jest otyłych, a 38% ma nadwagę. Spożycie niezdrowej żywności i złe odżywianie to czynniki powodujące tę chorobę.

Depresja dotyka prawie milion osób w Chile: na każde 15 osób jedna cierpi na tę chorobę, a co trzecia konsultacja w całej publicznej służbie zdrowia w Santiago jest związana z problemem depresji lub lęku. Główną przyczyną są długie godziny pracy. Dla kobiet, zwłaszcza tych, które są głową gospodarstwa domowego, problemy z pracą, domem, rodziną są główną przyczyną problemu. W przypadku kobiet w podeszłym wieku lub na emeryturze samotność i niska emerytura przyczyniają się do powstawania problemu.

ŚDM w Chile

Światowy Dzień Modlitwy w Chile powstał pod skrzydłami MELA (Kobiety Ekumenii dla Ameryki Łacińskiej) w 1980 r. Od tego czasu kobiety spotykają się co roku w pierwszy piątek marca. W 1996 r. zorganizowano warsztaty szkoleniowe opracowane przez Międzynarodowy Komitet. To właśnie tam powstał pomysł utworzenia Krajowego Komitetu ŚDM. W październiku 2000 r. MELA zwołała krajowe sesje plenarne 20 kobiet, aby wybrać komitet centralny w Santiago.

Rolą Komitetu ŚDM było otrzymanie materiałów w języku hiszpańskim oraz dostosowanie i dostarczenie ich na liturgię do różnych Kościołów w całym Chile. Naszym celem teraz i w przyszłości jest włączenie organizacji kościelnych w ekumeniczny organ o profilu społeczno-religijnym. Komitet ŚDM w Chile ustanowił system więzi kościelnych i społecznych organizacji. Utrzymujemy wspólną bazę danych do wspierania każdego wydarzenia ŚDM, które odbędzie się w Chile. Przygotowanie materiałów na 2011 r. pomogło nam lepiej skonsolidować ruch w Chile.